

Pomladanska meditacija.

Zložil Ksaver Meško.

Aleluja!

Kako je zavzdihnila mati naša in rednica v radosti in v sladkosti, ko je privzdignila shujšano lice izpod težke ledene odeje, ogrinjajoče jo vso dolgo zimo. Kako je vzkliknilo radostno in hrepeneče iz mladostno, slovesno vznemirjenih njenih globočin: Solnce! Solnce! Kako svečano, kipeče in hvaležno je zaplala proti jasnemu pomladanskemu nebu iz drhtečih njenih grudi, spet prosto dihaajočih, visoka himna: Aleluja! Mojega vstajenja dan! Hozana!

Aleluja! Radost in sreča vsepovsodi...

Skozi vse stvarstvo drhti tajna, čudežnomehka pesem prenovljenja, vstajenja, življenja. Iz zemlje klije življenjska radost v prvem pomladanskem cvetju, nežnem in mehkega kakor ličice trinajstletne deklice, krasnem, kakor nedolžne njene oči. Z neba lije prerojenja toplota v gorkih žarkih velike baklje v nevidni roki vsemogočnega solnca božjega.

Aleluja!

Resnično, ni pesmi veselejše, ne pesmi vzvišenejše in globokejša, ne pesmi, ki bi vzgibala in vzvalovila srce tako mogočno kakor pesem božična, svete mladosti nedolžna pesem, in pesem veliko-nočna, po žalosti, trpljenju in smrti veličastnega vstajenja v nebo zveneči spev...

Aleluja! Gospod je vstal iz groba: Aleluja!

Aleluja! Iz težkega smrtnega sna vstaja priroda! Aleluja!

Aleluja! Spominu našega prerojenja in vstajenja radosten vzklik: Aleluja! Hozana!

Ker malo jih je, ki ne poznajo smrti. Malo izmed onih, ki imajo že dolgo pot za seboj. Ker mnogo prahu, dvigajočega se iz mračnih globin na širnem trgu življenja, pokrije srce na tej poti. In dušo zasenči mnoga senca lastnih in tujih zmot in grehov... Otrok božji, srečen in najsrečnejši, ki ne pozna bridkosti duševne smrti! Otrok božji, nesrečen in spet osrečen z največjo srečo, ki je bil mrtev in je oživel! A nesrečen in najnesrečnejši, kdor je legel v grob in ne mara vstati ob trombi glasu božjega, v vstajenje kličečega!... Sladkost zmote in greha je spoznal, ki je rodila bridkost smrti, a sladkosti vstajenja ne mara okušati njegova duša...

O bratje, ali nismo praznovali vsi našega vstajenja velikega dne? Vstajenja iz zablod in zmot; prerojenja iz plehke radosti v globoke žalosti velike

skrivnosti, in iz morečega trpljenja, iz mrzlega obupa v novega upanja topli dan?

Hodili smo, o bratje, kdaj po cesti, ki se nam je zdela s solncem oblita; a smo šli v smrt. Šele ko se je zgrnil okoli nas žalosti in bolesti hladni mrak, je spregledalo oko, varano dotedaj od mamljive svetlobe, kam gre naš korak. Tako nam je bil mrak trpljenja — vstajenja radostni dan! In v noči dvomov in obupa čestokrat, ko ni vedelo srce ne kod ne kam — ali nam ni, o bratje, razsvetlila

CESAR FRANC I.

mnogokrat ena sama mehka beseda žalostne noči? Ali nam ni razjasnil en sam pogled, vdan in ljubezni poln, mraka in teme? In ali nam ni prižgal v hipu novega, jasnega dne? Glejte, vstajenja dan...

O bratje, da bi ne zašli nikoli več v mrak in v noč duševne smrti! In da bi odvrčali vedno druge od temin obupa, od senčnih poti zablod in zmot, od noči duševne smrti!

Zato bodi blagodejen solnčen žarek vsaka naša beseda! Iz globočin čutečega in ljubečega srca porojena naj prodira v globočine src, naj ogreva, naj razsvetljuje, naj razveseljuje!

Tolažba naša bodi nežna in božajoča kakor mehka sapica prvomajniška, tihi govor sanjave pomladi! In svarilo naše bodi kakor prirodna moč pomladanska, ki daje življenje in krepi, a ne uničuje in ne mori...

Kakor razveseljujejo srca cvetke pomladanske, jih naj razveseljujejo blage, čiste, svete naše misli, vsajene v naša dela, cveteča v njih, dehteča iz njih. Zato naj hrepeni v višine slednja naša misel, kakor drhti v višave cvet, in kipi proti nebu duh prvopomladanskega cvetja...

Ker glejte, o bratje, k nebu dviga glavo trobentica; vstajenju zvoní zvončka večnotajna simfonija.

In kam naj obračamo mi nemirne, srečo iščočé naše oči? Kam naj drhte naša srca, po miru koprneča? Komu naj zveni naproti bolni in vzradoščeni klic naših src? Komu naj buči naproti pesem zahvalnica naših duš?

Ali ne Gospodu in Bogu, Solncu našega življenja?

O resnično, k nebu naj hrepene naša srca, o bratje! In v naših dušah naj drhti glasneje kot kdaj radostna himna velikonočna.

Aleluja!

Ker Gospod, življenja vir nam je blizu. Aleluja!

Gospod, v trpljenju preizkušeni, je ob nas s svojo tolažbo. Aleluja!

Gospod, od sovražnikov ponižani, v prah po-teptani, nas podpira z večno svojo roko. Aleluja!

Gospod, od smrti vstali, sovražnikom v ponižanje, je ob nas s svojo močjo. Aleluja!

Kaj nam je sovražnik? Kje je še bol, kje žalost, kje obup, kje smrt in njena moč in njeno želo?

Vse je radost v Gospodu!

Aleluja! Amen! Amen...

Slovo in pozdrav.

Zložil Vekoslav Remec.

1.

O moja polja, s solncem pozlačena,
postlana z rožami pomladni čas —
tako od vas šla duša ni nobena,
tako se ločil nihče ni kot jaz.

Hiti v vabečo daljo cesta bela,
počasi po nji jaz grem, potnik mlad,
in duša mi je težka, nevesela,
kot da poslavljam se od tisoč nad.

Pod goro vas sloni, pokojna, tiha,
blešči se cerkev, v solncu križ gori,
prek njiv in trat od tam mi vetrč diha
in šepeta: — Adijo, potnik ti! —

Pod goro vas molči, v njej hiša mala,
v njej mir, radost in tisoč, tisoč sreč —
pod mano skoraj bodo ropotala
čez šine kola: — Nikdar, nikdar več...

2.

Poslušam, kaj jeklena mi kolesa
nevzdržno govore na poti tej —
in razumeti moč mi ni slovesa,
ko pojejo mi: — Le naprej, naprej!

Kaj ni do zdaj srce se balo poti
in zrlo solzno ni oko nazaj
na polja majska, ki so v vsej lepoti
me klicala v svoj cvetni naračaj?

Kaj nisem ločil se solzeč od hiše,
kjer za menoj mre sreča mladih dni
in moja mamica si solze briše
in prosi, naj me Bog blagoslovi?

Naprej, naprej!... Srce strme posluša
pozdrav ta silni, to samozavest,
ki čuti prvič jo v vsej moči duša
na tej najtežji cesti mojih cest.

